

gjøre Embedsmændenes fulde Berettigelse til at træde op som Folkerepræsentanter, naar de af Folket selv kaares til at være det. — Jeg skal slutte med at sige, at det ærede Folkething har det i sin Magt at afgjøre, om den store Masse af Færinger fremdeles skal savne den Valgret, som de i dette Dieblit ikke have, eller om der skal finde en saadan Forandring i Sammensætningen af Lagthinget et Sted, som Færperne selv gjentagne Gange have ønsket. Sagen vil for denne Sæssion være afgjort med den Afstemning, som nu skal finde Sted i Folkethinget, men dette skal ogsaa vide, at det bliver paa dets Ansvar, naar disse fjerne Der, trods deres Repræsentations gjentagne Ønske, og trods deres valgte Repræsentanters dermed overensstemmende Begjæringer, ikke nu faae en saadan Forandring i deres Repræsentation, som de selv anse for hensigtsmæssig.

Formanden: Den høitærede Justitsminister vil visnok være enig med mig i, at Forhandlingen vil lide, hvis den ene Deltager betegner de Anskuelser, der komme fra den anden Deltager, som beroende paa Uforstand og Uhyndighed.

Berg: Jeg refererede noget af en Skrivelse fra Færperne, som det lod til, at den meget ærede Minister sølte sig ild berørt ved. Han henstillede til Thinget, om det ikke var meget lidet konstitutionelt saaledes at oplæse enkelte Brudstykker af en Skrivelse uden endog saa at nævne Forfatteren. Jeg skal sige den meget ærede Minister, at jeg har lært det af den kongelige Regjering, af den ærede Ministers Kollega. Den meget ærede Finantsminister sluttede nemlig i gaar Debatten om en meget vigtig Sag med at oplæse et lille Citat af en Skrivelse, der ikke gik ud paa Mindre, end at det faae ud til, at den Mand, der havde affattet Skrivelsen, holdt hele Sverigs Skjæbne i Nutid og Fremtid i sin Haand, uden at den meget ærede Minister sagde, hvem der havde affattet denne Skrivelse, som han ansøgte til Forsvar for sin Stilling. Skulde det, jeg har gjort, være meget lidet konstitutionelt, maa den meget ærede Justitsminister altsaa undskylde mig; jeg er kun gaaet i Regjeringens Fodspor i saa Henseende, og det vide vi jo Allesammen, at den ærede Regjering er meget konstitutionel. Den meget ærede Justitsminister omtalte et enkelt af de Forslag, som jeg i Foræning med et andet Medlem har stillet, idet han bemærkede, at han ikke faae nogen Grund til, at Lagthingets Medlemmer skulde kun vælges paa 4 Aar. Ja, vi have der henviset til Mindretallets Begjæring, det er ganske vist, men vi troede ogsaa at kunne henvise til Mindretallets Grunde. Hvorfor skal man, naar man gjør en Forandring, ikke ogsaa billige, at der paa Steder, hvor Naturhindringer ofte kunne gjøre, at man ikke kan være aldeles sikker paa Valgenes fri Udøvelse, gives

Leilighed til efter 4 Aars Forløb at gjøre Valgene om, naar det viser sig, at man ikke har været heldig med de foregaaende Valg. Der er anført gode Grunde til her hos os at have en lignende Bestemmelse, men fordi det nu ikke er stet her, kan denne Betragtning dog godt have Gyldighed for Færperne. Den ærede Minister mente, at et Forslag om Forandring i Valgretten, som gjentagne Gange har vundet meget stort Flertal her i denne Sal, endda kun hørte til Sdeernes Rige, men det forekommer mig dog, at en gennem flere Sæssioner gjentagen Beslutning af Folkethinget er noget Birkeligt. Jeg skal indrømme den ærede Minister, at han behøver ikke at lægge megen Vægt paa, hvad Folkethinget beslutter, men noget Birkeligt synes jeg dog, der ligger i en saadan Beslutning, og rent ud til Sdeernes Rige hører den ikke længere. Naar nu den ærede Minister mener, at vi her ville gjøre Færperne til „Prøveklud“ for saadanne Projekter, som han kaldte det, saadanne nymodens Sdeer — eller for at bruge et tidligere Udtryk — saadanne radikale Theorier, som man her har været saa ufornuftig sidste Gang at sætte ind Loden, saa vil jeg dog gjøre opmærksom paa, at vi i den Henseende jo ikke gjøre Andet, end hvad en af hans ærede Kolleger selv gjorde ifjor. Hans Kollega, den forhenværende Justitsminister, forelagde jo nemlig ifjor et Forslag om Sogneraadens Sammensætning paa Færperne, og denne Sammensætning var bygget paa almindelig Valgret. Almindelig Valgret til Sogneraadene have vi jo ikke herved, men hvorfor vilde da Justitsministeren ifjor foregaa os med det slette Exempel at betro Sogneraadsinstitutionen paa Færperne til den almindelige Valgret, uagtet vi, som sagt, ikke herved kjende noget til denne paa dette Punkt; hvorfor da gjøre hine fjerne Bilande til „Prøveklud“ for „radikale Theoriers“ Gjennemførelse, for disse „Sdeer“, for disse „Projekter“? Vi sige kun: Det maa han have gjort efter et meget omhyggeligt Overlæg og efter at være kommen til den Overbevisning, at det blev anvendt paa et Sted, hvor det ikke gjorde nogen Skade. Det lader ogsaa til, at man deroppe i Almindelighed har befundet sig vel derved, men er det saa ikke naturligt, at den Side, som f. Ex. jeg holder med, ikke ønsker at faae det engang Opnaaede fordærvet, ved at man derved efter gaar hen og skaber et meget aristokratisk Amtsraad. Derved vilde man jo nemlig slaa vor Beslutning ifjor ihjel og tage bort den Betsignelse, som vi ifjor sendte op til Færperne Vi sige altsaa: Da man deroppe synes godt om den almindelige Valgret til Sogneraadene og derfor ogsaa maa ønske den bibeholdt, hvor der er Tale om Amtsraadet, saa tro vi, at det er lige saa rigtigt at følge det samme Spor, som Justitsministeriet anviste ifjor, altsaa gjøre disse „fjerne Bilande“ til „Prøveklud“ for disse „Projekter“, idet vi betro dem et Amtsraad, valgt